

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2025 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale XVII Karnym - Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Jerzy Hławiczka

Protokolant: Zofia Gruszczyńska

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań - Grunwald w Poznaniu Joanny Knowczyńskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 marca 2025 roku

sprawy **Waldemara Sokołowskiego**, oskarżonego z art.157§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 31 października 2024r., sygn. akt VIII K 232/23,

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze:
 - od oskarżonego w kwocie 40 złotych, w tym wymierza opłatę za II instancję w kwocie 30 złotych,
 - od oskarżyciela posiłkowego **Andrzeja G** w kwocie 70 złotych, w tym wymierza opłatę za II instancję w kwocie 60 złotych.

Sygn. akt XVII Ka 33/25

Jerzy Hławiczka

UZASADNIENIE

Formularz UK 2

Sygnatura
akt

XVII Ka 33/25

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:

2

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 31 października 2024r., sygn. akt VIII K 232/23

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

☒ na korzyść ☒ na niekorzyść	☒ w całości	☐ co do winy
	☐ w części	☐ co do kary
		☐ co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu

☒	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
☒	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
☒	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
☐	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka
☐	art. 439 k.p.k.
☐	brak zarzutów

1.4. Wnioski

☒ uchylenie	☒ zmiana
---	--

2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	Waldemar Sokołowski	niekaralność oskarżonego za przestępstwa	dane o karalności	420

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

<i>Lp. faktu z pkt 2.1.1</i>	<i>Dowód</i>	<i>Zwięźle o powodach uznania dowodu</i>
2.1.1.1	dane o karalności	Brak podstaw do odmówienia dowodowi wiarygodności jako pochodzącemu z krajowego rejestru gromadzącego informacje o osobach prawomocnie skazanych.

**2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów
(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające
znaczenia dla ustalenia faktów)**

<i>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</i>	<i>Dowód</i>	<i>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</i>

**3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH
ZARZUTÓW I WNIOSKÓW**

<i>Lp.</i>	<i>Zarzut</i>
3.1.	<p>1. obraza art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy czynieniu ustaleń faktycznych zeznań Martyny Lisieckiej (funkcjonariusza Policji), która na rozprawie w dniu 28 września 2023 roku po zapoznaniu się z treścią swojego notatnika służbowego oznajmiła, iż wynika z niego, że mężczyźni oświadczyli, że „to pan C zaatakował pana Sokołowskiego”, które to słowa mają kluczowe znaczenie dla rekonstrukcji stanu</p> <p>☐ zasadny ☐ częściowo zasadny ☒ niezasadny</p>

faktycznego i wskazują, że to Andrzej G ... występował w charakterze agresora, natomiast oskarżony został przez niego zaatakowany, tym samym uzyskując pełne prawo do obrony; a zatem, zeznania Martynty Lisieckiej nie mogą zostać pominięte przy dokonywaniu prawnokarnej oceny zachowania poszczególnych uczestników zdarzenia;

2. obraza art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez uznanie sprawozdania z badań sądowo - lekarskich i ustnej opinii uzupełniającej dr hab. Czesława Żaby za przydatną dla prowadzonego postępowania w sytuacji, gdy biegły stwierdził co następuje: „nie mogę wykluczyć, że obrażenia które posiadał Andrzej G ... powstawały w innych okolicznościach, a nie podawanych przez pokrzywdzonego, ponieważ są to obrażenia, które mogły powstać także w różnych innych okolicznościach”, co w konfrontacji z faktem zeznania nieprawdy przez Andrzeja G. ... w zakresie rzekomego wykonania badania RTG, którego defacto nie wykonał, poddają pod wątpliwość, czy stwierdzone przez biegłego obrażenia w postaci zasinień i zadrapań nie powstały w innym czasie lub

okolicznościach, biorąc pod uwagę również medyczne wykształcenie samego pokrzywdzonego, jak i fakt, iż mogły powstać w związku z ingerencją świadka Radosława Banasiaka w konflikt pomiędzy oskarżonym a Andrzejem G. ;

3. obraza art.7 k.p.k. w zw. z art.410 k.p.k. poprzez błędną ocenę zeznań świadka Andrzeja G. w zakresie w jakim relacjonował on przebieg zdarzenia z dnia 01 września 2022 r. i uznaniu ich za wiarygodne w sytuacji gdy:

a) zeznając podczas postępowania przygotowawczego wskazał: „ja tylko stałem i trzymałem jego telefon aby nie upadł na ziemi. Po chwili cofnąłem się i oddałem mu jego telefon” co nie wytrzymuje konfrontacji z pozostałym materiałem dowodowym, w tym obiektywnym nagraniem sporządzonym przez Waldemara Sokołowskiego, jak również wyjaśnieniami Waldemara Sokołowskiego oraz świadka Radosława Banasiaka („Ja stałem bokiem i widziałem, że Pan Andrzej odsunął rękę tego mężczyzny z telefonem. Telefon wtedy upadł. Ja nie widziałem, aby Pan G' wyrwał mu ten telefon tylko widziałem jak on

upadł na ziemię. W tym momencie ten mężczyzna rzucił się z rękami na Pana Gł..., chwycił go za rękę i ramię w wyniku czego Pan Gł... upadł na ziemię”).

b) zeznając podczas postępowania przygotowawczego wskazał: „W pewnym momencie sąsiad stanął naprzeciw mnie tzn. prawie jak twarzą w twarz, zaczął nagrywać mnie trzymając telefon blisko mojej twarzy, ja chwyciłem wtedy jego telefon i przez chwilę trzymałem go w swojej ręce. Sąsiad widząc to rzucił się na mnie rękoma” i dalej „Po chwili cofnąłem się i oddałem mu jego telefon”, co niewątpliwie przeczy wersji Waldemara Sokołowskiego jak również nagraniu, które zostało zarejestrowane przez oskarżonego, a z którego jednoznacznie wynika, iż to Andrzej Gł... podszedł do Waldemara Sokołowskiego, który stał w miejscu, jak również to, że Andrzej Gł... pomimo, iż nie miał jakichkolwiek podstaw ku temu, zdecydował się zaatakować i wyrwać telefon Waldemarowi Sokołowskiemu; jest to również zeznanie sprzeczne ze złożonymi przez świadka Radosława Banasiaka („Mężczyzna zaczął wymachiwać telefonem i nagrywać Pana Gł... z bliskiej odległości przez cały czas

wykrzykując, że my tu robimy co chcemy. To filmowanie było bardzo prowokacyjne. Pan Andrzej mówił, że nie życzy sobie aby go nagrywano. Ja stałem bokiem i widziałem, że Pan Andrzej odsunął ręką rękę tego mężczyzny telefonem. Telefon wtedy upadł. Ja nie widziałem, aby Pan G... wyrwał mu ten telefon, tylko widziałem jak on upadł na ziemię. W tym momencie ten mężczyzna rzucił się z rękami na Pana G..., chwycił go za rękę i ramię, w wyniku czego Pan G... upadł na ziemię”);

powyższe prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż świadek Andrzej G... nie tylko w swoich zeznaniach wskazuje na okoliczności, które sąd I instancji uznał za niewiarygodne, jak choćby wizyta w NZOZ CHIRMED w Nowym Tomysłu celem wykonania zdjęcia RTG, ale również przedstawia inny przebieg zdarzenia z dnia 01.09.2022 r. aniżeli ten, który został zarejestrowany na nagraniu sporządzonym przez Waldemara Sokołowskiego, co jednoznacznie prowadzi do wniosku, iż zeznania świadka należy uznać za całkowicie niewiarygodne; Sąd I instancji zdaje się również nie dostrzegać, że brak wiarygodności świadka

Ryszarda S. w równym stopniu obciąża również Andrzeja G., gdyż to na jego zlecenie sporządził historię choroby który nie tylko nie odzwierciedlała rzeczywistego stanu zdrowia Andrzeja G. a dodatkowo była oparta na dokumentach w postaci zdjęcia RTG które miał dostarczyć Andrzej G., a jak się okazało którego nigdy nie wykonano!

4. obrazę art.7 k.p.k. w zw. z art.410 k.p.k. poprzez błędną ocenę zeznań świadka Radosława Banasiaka i uznanie ich za wiarygodne w części z jednoczesnym brakiem wskazania w jakiej części, co powoduje, iż taka ocena zeznań nie spełnia kryteriów wynikających z art.7 k.p.k., w sytuacji gdy:

a) świadek zeznał, że „oskarżony ordynarnie przystawiał telefon do twarzy Pana Andrzeja”, w sytuacji gdy sporządzone przez Waldemara Sokołowskiego nagranie wyraźnie zaprzecza powyższemu twierdzeniu, gdyż to Andrzej G. podszedł do oskarżonego i bez jakiegokolwiek usprawiedliwionego powodu zaatakował go i wyrwał mu telefon z ręki;

b) świadek Radosław Banasiak wskazał: „Patrzyliśmy na jego prawą rękę i była ona

zaczerwieniona, posiniaczona”, „Widziałem, że ręka którą szarpał ten mężczyzna miała zadrapania i była zasiniona. Oglądaliśmy wielokrotnie rękę. To była prawa ręka patrząc czy nie jest złamana”, podczas gdy nagrania wykonane bezpośrednio po zdarzeniu przeczy zarówno opisanym przez świadka Banasiaka zachowaniu jak i rzekomo widocznym obrażeniom;

c) twierdzenia świadka że „Andrzej próbuje ręką przesunąć telefon przed swojej twarzy” stoją w sprzeczności z samym nagraniem wykonanym za pomocą telefonu oskarżonego, gdyż z nagrania wprost wynika, że to Andrzej G podchodzi do stojącego w miejscu Waldemara Sokołowskiego i że to on atakuje oskarżonego, znajdując się w tym momencie całkowicie poza polem widzenia kamery, którą oskarżony dokumentował fakt popełnienia wykroczenia drogowego;

d) twierdzenia świadka, że telefon Waldemara Sokołowskiego upadł w wyniku jego wytrącenia są całkowicie bezpodstawne i nie wytrzymują konfrontacji z nagraniami wykonanymi telefonem oskarżonego i znajdującymi się w aktach sprawy. Dzięki nagraniu wykonanemu po napaści ponad

wszelką wątpliwość można stwierdzić, że Radosław Banasiak w tym zakresie mija się z prawdą, gdyż podczas szamotaniny telefon jest cały czas trzymany przez Andrzeja G..., a nadto strony są rozdzielane przez interweniującego Radosława Banasiaka; zeznania te są również sprzeczne z wyżej przytoczonymi zeznaniami Andrzeja G... (pkt 3 a-b);

e) twierdzenia świadka w zakresie w jakim mówi, że kitel na Andrzeju G... był rozdarty wzdłuż szwu na ramieniu i pobrudzony, zaś na jego ręce widoczne były rozległe obrażenia, również nie wytrzymują konfrontacji z zabezpieczonymi nagraniami, na których powyższe fakty nie zostały udokumentowane;

f) zeznania Radosława Banasiaka są sprzeczne zarówno wewnętrznie jak i z zeznaniami Andrzeja G..., a także zmieniały się w czasie pod wpływem gromadzonego w sprawie materiału dowodowego; we wrześniu 2022 Andrzej G... zeznaje o sobie jako osobie stojącej z telefonem podejrzanego w ręce („ja tylko stałem i trzymałem jego telefon aby nie upadł na ziemię. Po chwili cofnąłem się i oddałem mu jego telefon”), a Radosław Banasiak

zeczaję o Andrzeju G. leżącym na ziemi bez telefonu („Ja nie widziałem aby Pan G wyrwał mu ten telefon tylko widziałem jak on upadł na ziemię. W tym momencie ten mężczyzna rzucił się z rękami na Pana G, chwycił go za rękę i ramię w wyniku czego Pan G upadł na ziemię”, „Pan Andrzej w żaden sposób nie zareagował, został powalony na ziemię, leżał na ziemi i próbował się chronić”). Natomiast w marcu 2023 obaj świadkowie już zbliżyli swoje stanowiska. Andrzej G. nie jest już pewien czy jednak nie leżał („nie pamiętam czy mnie Pan Waldemar wywrócił”), a Radosław Banasiak nabiera wątpliwości odnośnie miejsca znajdowania się telefonu („telefon leżał wówczas na ziemi. Nie jestem tego pewien”) oraz „doprecyzowuje” leżenie Andrzeja G. na ziemi („leżał w pozycji bocznej wykręconej, brzuchem do dołu”; „to była pozycja skulona obronna, nie leżał na płasko, to była pozycja pólleżająca na ziemi”; „nie zeznałem, że Pan Andrzej leżał na ziemi i próbował się chronić, dla mnie pozycja obronna skulona nie jest pozycją stojącą, leżąc niżej próbował się podnosić”; „nie była to pozycja leżąca na wznak, ale musiałem uważać aby nie

nadepnąć pana Andrzeja”).
3. obrażę art. 410 k.p.k. w związku z art. 7 k.p.k. poprzez całkowite pominięcie przez Sąd Rejonowy przy ustalaniu stanu faktycznego znajdujących się w aktach sprawy nagrań, wykonanych za pomocą telefonu oskarżonego w dniu 1 września 2022 roku na miejscu zdarzenia, które stanowią obiektywny, rzetelny i wolny od zniekształceń dowód na przebieg incydentu pomiędzy oskarżonym a Andrzejem G. oraz na to, jak zachowywali się jego poszczególni uczestnicy, jak również pozwalają na weryfikację wiarygodności ich zeznań i wyjaśnień.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

W związku z tym, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego nie złożył wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku, Sąd Odwoławczy zakres niniejszego uzasadnienia ograniczył do omówienia zarzutów sformułowanych w apelacji obrońcy. Podstawę prawną takiego ograniczenia stanowi art.423§1a k.p.k. w zw. z art.457§2 k.p.k. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 5 czerwca 2019 r., II AKa 122/19, LEX nr 27490409).

Z art.4 k.p.k. wynika nakaz uwzględnienia jako podstawy orzeczenia całokształtu okoliczności ujawnionych w postępowaniu, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia oraz uwzględniania zarówno okoliczności świadczących na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej (art.410 k.p.k.). Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art.7 k.p.k., jeśli tylko jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy

głównej całości okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. Po przeprowadzeniu kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, a orzekając wziął pod uwagę wszystkie przeprowadzone dowody. Ocena materiału dowodowego została dokonana przez Sąd I instancji z uwzględnieniem reguł wynikających z art.7 k.p.k., art.2§2 k.p.k. i art.5§2 k.p.k. Tak dokonana ocena jest oceną wszechstronną i bezstronną, nie narusza granic oceny swobodnej, jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczeniem życiowym oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych. Uzasadnienie wyroku odpowiada wymogom art.424§1 i 2 k.p.k. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia. W uzasadnieniu wskazano prawidłowo, jakie fakty zostały uznane za udowodnione i jakie dowody były podstawą ich przyjęcia. Sąd Rejonowy rozważył wszystkie istotne okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego oraz prawidłowo uargumentował swoje stanowisko w uzasadnieniu wyroku. Do czynu przypisanego oskarżonemu Sąd I instancji zastosował właściwą kwalifikację prawną i należycie ją uzasadnił. Sąd Okręgowy po dokonaniu analizy stanu faktycznego sprawy, podzielił ustalenia Sądu Rejonowego i przyjął je za własne, stąd brak jest konieczności powielania prawidłowych ustaleń.

Odnosząc się do zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego Sąd II instancji przyjął, że argumenty sformułowane we wniesionej apelacji stanowią w rzeczy samej jedynie własną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poczynioną przez obrońcę, wobec czego Sąd Odwoławczy potraktował je jako polemikę ze stanowiskiem Sądu I instancji, co nie dało jakichkolwiek podstaw do ingerencji w zaskarżone orzeczenie. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków. W szczególności analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, iż Sąd I instancji dostrzegł akcentowane w apelacji sprzeczności i niekonsekwencje w zeznaniach świadków G

i Banasiaka, co skutkowało uznaniem ich za wiarygodne jedynie w części. Sąd Rejonowy trafnie dostrzegł przy tym, że świadek Banasiak wyraźnie sprzyjał Andrzejowi G. i sytuację opisywał posługując się słownictwem, które miało obciążać oskarżonego i wybielić Andrzeja G. Słusznie także za mało przydatne dla ustalenia stanu faktycznego przedmiotowej sprawy uznano zeznania świadka Martyny Lisieckiej, skoro nie była ona obecna przy zdarzeniu, zaś zapisów w notatniku służbowym dokonała tylko na podstawie relacji innych osób. Okoliczności te nie zmieniając jednak oceny, iż zeznania wskazanych świadków w części uznanej za wiarygodną mogły stać się podstawą czynienia ustaleń faktycznych. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd I instancji wyjaśnił bowiem szczegółowo, dlaczego zeznania te zasługują na wiarę, zaś z oceną tą nie sposób się nie zgodzić. Na uwagę zasługuje, iż zeznania świadków w części dotyczącej samego momentu podjęcia przez oskarżonego próby odzyskania telefonu i użycia przemocy wobec pokrzywdzonego korelują w zasadzie z relacją samego oskarżonego. Fakt, iż Andrzej G. następnie usiłował „podkolorować” przebieg zdarzenia i bezpodstawnie zarzucał oskarżonemu spowodowanie dalek idących jeszcze skutków, nie wpływa zdaniem Sądu Okręgowego na dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę przebiegu zdarzenia. Nie sposób również podzielić zastrzeżeń skarżącego odnoszących się do wartości dowodowej ustnej opinii biegłego Czesława Żaby. Przedstawiając swe wnioski biegły oparł się bowiem na wynikach osobiście przeprowadzonego przez siebie badania, zaś wnioski te zostały szczegółowo i wyczerpująco uzasadnione. Akcentowana przez skarżącego okoliczność, iż biegły nie wykluczył, że obrażenia które posiadał Andrzej G. mogły powstać w innych okolicznościach, a nie podawanych przez pokrzywdzonego, nie zmienia przecież faktu, iż przedstawiony przez biegłego mechanizm ich powstania koreluje z relacją zarówno pokrzywdzonego, jak i wyjaśnieniami samego oskarżonego. Odnośnie zaś do nagrań przedłożonych przez obrońcę na rozprawie w dniu 22 sierpnia 2024r. wskazać trzeba, iż z uwagi na ich niekompletność i fragmentaryczność nie sposób wyciągać z nich tak daleko idących wniosków, jak czyni to skarżący. Z pewnością nie sposób uznać, iż przedmiotowe nagrania nie mogą

<p>być uznane za „obiektywny, rzetelny i wolny od zniekształceń dowód na przebieg incydentu pomiędzy oskarżonym a Andrzejem G. i oraz na to, jak zachowywali się jego poszczególni uczestnicy, jak również pozwalają na weryfikację wiarygodności ich zeznań i wyjaśnień” – jak chciałby apelujący. Na marginesie zauważyć trzeba, iż z jednego z nagrań wynika, że pokrzywdzony już na miejscu zdarzenia wskazywał na doznanie obrażeń, których spowodowanie ostatecznie przypisał oskarżonemu Sąd Rejonowy.</p> <p>W konsekwencji uznać trzeba, iż skarżący bezpodstawnie neguje prawidłowo dokonaną ocenę świadków, zarzucając Sądowi I instancji brak konsekwencji, ocenę dowolną i popadanie w sprzeczność, czy wręcz dokonanie oceny świadków w oderwaniu od całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Nie powielając wyżej poczynionych wywodów po raz kolejny wskazać należy, że skarżący w rzeczywistości we wniesionej apelacji przedstawia obraz stanu faktycznego, który byłby korzystny dla oskarżonego. W rzeczywistości zarzuty podniesione w apelacji stanowią zatem wyłącznie polemikę podjętą z trafną oceną dokonaną przez Sąd I instancji i jako takie nie mogły stanowić skutecznej podstawy do wzruszenia zapadłego orzeczenia.</p>	
<p><i>Wniosek</i></p>	
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu z uwagi na fakt, iż oskarżony działał w ramach obrony koniecznej.</p>	<p>☐ zasadny ☐ częściowo zasadny ☒ niezasadny</p>
<p><i>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</i></p>	
<p>Wobec bezzasadności omówionych wyżej zarzutów wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku nie mógł zostać uwzględniony.</p>	
<p>3.2.</p>	<p>Obraza przepisów prawa materialnego art.25§1 k.k. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że oskarżony, pomimo</p> <p>☐ zasadny ☐ częściowo zasadny ☒ niezasadny</p>

<p>dokonania bezprawnego zaboru jego własności w postaci telefonu komórkowego, który został mu wyrwany z ręki, a następnie przetrzymywany przez pokrzywdzonego, nie był uprawniony do jego odzyskania przy użyciu proporcjonalnej siły fizycznej, co prowadzi do konstatacji, że zdaniem Sądu I instancji w takiej sytuacji prawo winno ustąpić bezprawiu.</p>	
<p><i>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</i></p>	
<p>W ocenie Sądu Odwoławczego Sąd Rejonowy słusznie nie znalazł podstaw do przyjęcia, że zachowanie oskarżonego stanowiło obronę konieczną. Sąd I instancji trafnie podkreślił bowiem, iż stosownie do treści art.25§1 k.k. nie popełnia przestępstwa, kto w obronie koniecznej odpięra bezpośredni, bezprawny zamach na jakiegokolwiek dobro chronione prawem. Obrona powinna być przy tym konieczna i współmierna do niebezpieczeństwa podjętego zamachu. Sąd I instancji słusznie podkreślił, iż krótkotrwałe przejęcie władztwa nad telefonem komórkowym nie uzasadniało odparcia tego ataku na dobro w postaci własności, poprzez natychmiastowe zastosowanie siły fizycznej, i to skutkującej powstaniem u pokrzywdzonego obrażeń ciała. Sąd Okręgowy w całości podziela przy tym wywody w tym zakresie zaprezentowane na str.8 uzasadnienia i uznaje za zbędne powtarzanie ich w tym miejscu.</p>	
<p><i>Wniosek</i></p>	
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu z uwagi na fakt, iż oskarżony działał w ramach obrony koniecznej.</p>	<p> ☐ zasadny ☐ częściowo zasadny ☒ niezasadny </p>

	<i>Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</i>
	Wobec bezzasadności omówionego wyżej zarzutu wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku nie mógł zostać uwzględniony.
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	<i>Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności</i>
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	<i>Przedmiot utrzymania w mocy</i>
	wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 31 października 2024r., sygn. akt VIII K 232/23
5.1.1	<i>Zwiężle o powodach utrzymania w mocy</i>
	Apelacja obrońcy oskarżonego nie dawała podstaw do ingerencji w treść zaskarżonego wyroku, a nie było też podstaw do jego zmiany bądź uchylecia z urzędu (brak naruszenia art.440 k.p.k. i 439 k.p.k.). W konsekwencji należało utrzymać wyrok w mocy.
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	<i>Przedmiot i zakres zmiany</i>
5.2.1	<i>Zwiężle o powodach zmiany</i>
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
5.3.1.1.1.		☐ art. 439 k.p.k.
	<i>Zwięzle o powodach uchylecia</i>	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	☐ art. 437 § 2 k.p.k.
	<i>Zwięzle o powodach uchylecia</i>	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	☐ art. 437 § 2 k.p.k.
	<i>Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia</i>	
5.3.1.4.1.		☐ art. 454 § 1 k.p.k.
	<i>Zwięzle o powodach uchylecia</i>	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
<i>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</i>	<i>Przytoczyć okoliczności</i>	

6. KOSZTY PROCESU

<i>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</i>	<i>Przytoczyć okoliczności</i>
2.	O kosztach orzeczono na podstawie art.636§1 k.p.k. oraz art.11 i art.13 ust.2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych.

7. PODPIS

7.1. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 31 października 2024r., sygn. akt VIII K 232/23 w całości
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
☒ na korzyść ☐ na niekorzyść	☒ w całości
	☐ co do winy
	☐ co do kary
	☐ w części
	☐ co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty	
<i>Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji</i>	
☒	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
☐	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
☒	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
☐	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
☐	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka
☐	art. 439 k.p.k.
☐	brak zarzutów
1.4. Wnioski	
☐ uchylenie	☒ zmiana

7.2. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 31 października 2024r., sygn. akt VIII K 232/23 w całości
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
☐ na korzyść ☒ na niekorzyść	☒ w całości
	☐ co do winy
	☐ co do kary
	☐ co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
☐ w części	
1.3.2. Podniesione zarzuty	
<i>Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji</i>	
☐	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
☒	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
☒	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
☒	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
☐	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka
☐	art. 439 k.p.k.
☐	brak zarzutów
1.4. Wnioski	
☒ uchylenie	☒ zmiana